

Единъ брой 2 гроша.

ТУРЦИЯ

Единъ брой 2 гроша.

ВѢСТНИКЪ ЗА ПОЛИТИКА, НАУКА, КНИЖЕВНОСТЬ, ЗЕМЛЕДѢЛІЕ И ТЪРГОВІЯ.

ТУРЦИЯ издѣлува сѣка сѣбота на голѣмъ листъ, и сѣки вторникъ на малѣкъ. Годишната цѣна за въ Имперіята, по царската поща, е 4 бѣли мелжидіста; вънъ отъ Имперіята, 5. Спомоществованіята трѣбува да сѣ годишни и прѣдплатени. Писмата за редакціята сѣ подписувать до Н. Геновича и Т. Икономова редактори на вѣстника. Външнѣи настоятели отговарять за вѣстника. Подписката на спомоществованіята става въ Ц/градъ-Бейоглу, Асмаж-Меджидъ № 23.

НАШЕТО СКОТОВОДСТВО.

Ако днѣсь добытъка има единъ по-долнѣ цѣнѣ, това не е отъ многото добытъкъ въ отечеството ни; това е отъ многото прѣдложение за продажъ. Нѣкой си отъ тѣснотія на мѣстото, а нѣкой отъ други стѣсненія, нѣ много хора бързатъ да продаждѣтъ или сячкый си добытъкъ или единъ часть отъ него. Отъ това тѣзи години на пазарытъ има много добытъкъ и цѣната му е долнѣ. Нѣ ще са мине малко врѣме и тѣзи принудени прѣдложения ще са дигнѣтъ; тогава ще са познае, че добытъка е малко за населеніето и цѣната му ще са въскаче. Тогава ще почене и нуждата за мѣсо да са удовлетворява отъвнѣ, ако нѣй не са погрыжемъ да си закрѣпимъ днѣшний добытъкъ съ помощьгъ на искусствени средства, дѣто естественнѣи не сѣ достатѣчны. На това трѣба да ни накара това просто разсѣженіе: мѣстата ще ставатъ по-тѣсны, защото населеніето расте; за по-голѣмо населеніе, по-много добытъкъ е нуженъ. Слѣдователно нашій добытъкъ не само не трѣба да са смалѣва, нѣ еще трѣба да са увеличава по сѣвакѣвъ начинъ.

Въ селата около Тулѣ, Бабадаа, Мачинѣ, Хърсово, Силистрѣ, Шуменѣ, Пазарджикѣ, Свищовѣ и др. много добытъкъ са испродаде, защото хората не можахъ да му бждѣтъ стопаны. Черкезѣи испокрадѣхъ и погубихъ повечето; останѣло то са продаде отъ господарѣи, за да не са загуби и то. Тѣзи хиляды овцы и козы са загубихъ за мѣстото. Тѣхното истребленіе не ще закъснѣе да докара едно силно трѣбованіе на добытъкъ, така щото излишното прѣдложение днѣсь ще докара усилено трѣбованіе утрѣ.

Каквото не може безъ земледѣліе, тѣи не може мѣстото и безъ добытъкъ, който е такожде пѣрвата храна на хората. Кога е тѣи при грѣжѣи на скотовѣдѣи нужни сѣ и улесненія отъ правителството. Тѣи както отива днѣсь скотовѣдството и каковыто мѣхнотіа има да побѣждава не ще бжде чудно ако видимъ, че и този поминѣкъ е паднѣлъ у насъ и нѣи сме захванѣли да купуваме мѣсото, маслото и сырението си отъвнѣ, каквото купуваме сячко друго отъвнѣ. Черкезѣи сѣ единъ бычъ за добытъка, по-лошъ отъ чумѣтъ. Смѣтка не може са намѣри на добытъцѣи, които сѣ тѣи истребили, или сѣ были причинѣи да са истребѣтъ. Тѣхнѣи кражбы сѣ прѣдъ очитѣ на властитѣ; нѣ не са зематъ въ серіозно вниманіе и така поминѣка трѣба да падне зарадъ тѣхъ. Полезно ли е това за царството и не трѣба ли да са тури край на тѣзи злодѣиства и на това равнодушіе на сѣдницѣи прѣлъ злото? Потрѣбни сѣ облекченія и въ бейлицѣи. За да не ставатъ злоупотрѣбленія отъ прѣкуповачитѣ на бейлика, по нѣкои мѣста

това даждѣ си останѣи връзъ правителството; нѣ зацо сѣи увеличѣи?

Така, скотовѣдството по насъ е на пѣтя кѣмъ паданіето си. То страда отъ различни прѣпятствія, които дохождѣтъ отъ тамо, отдѣто трѣбаше да иде само поощреніе; страда еще отъ самѣи си не-сѣвършенства. За да са исцѣри и издигне, то има нуждѣ отъ излѣкуваніе на двоякото зло. Да са прѣкъсатъ кражбытъ сѣ едно строго придирваніе и наказаніе на крадѣи; да са намалѣтъ даждѣята на бейлицѣи; да са зематъ мѣрки за друго посѣврѣменно и по сѣгласно съ пространството на мѣрытъ гледаніе на добытъка, това трѣба да са направи по-скоро за да не падне скотовѣдството твърдѣ много. Тогава ще може да чакаме улесненія въ този клонъ, който е и нуженъ и полезенъ.

Добрѣи было да са запазва по сѣвакѣвъ начинъ и скотовѣденіето на дребно у селянѣи, защото това увеличава источницѣи на селското населеніе и го прави по-доволно въ поминѣка му — нѣщо кое-то е твърдѣ желателно и нужно за сѣвакѣ държавѣи.

ТЪРГОВСКО ДОВѢРІЕ.

Като говорихме за търговѣи у насъ въобще и по отношеніе кѣмъ полѣжѣи на мѣстото, нѣи ще кажемъ сега нѣколко думѣи за нѣкои отъ условіята, които сѣи нужни за развитіето на мѣстнѣи промышленность и на мѣстнѣи търговѣи.

Колкото богато и да е едно мѣсто съ пѣрвы вещества, то не може да достигне до благоденствіе, ако бы неговѣи источницѣи да не са работѣи, да не сѣи употребѣватъ въ полѣжѣи чрѣзъ промышленность и търговѣи. За Турциѣи казуватъ че е богата съ пѣрвы вещества, че владѣе неисчерпаемы сѣкровища въ видѣ на ископаемы и земледѣлескы матеріалы. Въ това има истина, нѣ по-истинно е че тая щедрость на природѣи кѣмъ нашѣи мѣста не ползова никого: и селянина е бѣденъ и търговецѣи е бѣденъ, и правителството не е богато.

Една отъ причинѣи на таѣи сиромашіи е отсѣгствіето на законы за гаранци на живота и имота на жителѣи. За това нѣи говорихме и ще говоримъ когато му доле реда.

Друга отъ тѣзи причинѣи е отсѣгствіето на законы, които да опрѣдѣлятъ точно правдинѣи на заимодавѣи и да имъ уздравѣватъ земаніята. Жилѣи на търговѣи е довѣріето. Дѣто нѣи довѣріе, тамъ нѣи благоденствіе. И какъ може да има довѣріе на едно мѣсто, дѣто заимодавецъ рѣскува да изгуби и често изгубѣи земаніето си съ най хубавы доказателства на рѣцѣи си? Съ едно казваніе нѣи сѣи исправаніето на двама какѣи да е свѣдѣтели длѣжника си омыва рѣцѣи отъ длѣ-

га си и властѣи му дава право, като въ сѣщото врѣме затѣпкува документѣи, които доказватъ вашѣи кредиторскы права. Довѣріе ли ще посѣе това или недо-вѣріе между хората на работѣи? Ще разширява ли. или ще стѣснява прѣдѣлѣи на земанія-даваніята?

За зла честъ този вредоносенъ редъ са е вмѣкнѣлъ у насъ и е получилъ единъ голѣмъ силѣи. Самы онѣи, които трѣбаше да искоренѣватъ таковыи лоши обычаи — самы тѣи са ползоватъ отъ тѣхъ. Рѣдко ще са срѣщне управитѣи, кадѣи и чиновникѣи да не подѣлача правата на търговѣи. Подъ прѣдлогъ, че не му плащало правителството или му плащало твърдѣ малко, той за-вѣлача на тогоѣи и оноѣи и дава примѣръ на недосрѣсѣвѣстность, която освѣи дѣто е сѣжѣи на търговѣи, докарѣи и послабѣванѣи на правосѣдіето. Нѣи сме виждали много сѣжѣи да показватъ умилитѣи снисходителность кѣмъ длѣжницѣи, защото и самы са намиратъ въ тѣхното число. Ако бжде взыскателенъ кѣмъ другѣи, трѣба да е такѣи и за себе си: присѣдѣи за другѣи ще бжде и за него.

Развитіето на търговѣи иска законы, които да сѣживѣи довѣріето между търговѣи, като имъ уздравѣтъ земаніята отъ отъ когото и да е.

Гюмрюцѣи за мѣстнѣи стоѣи не сѣи отъ естество подбуждатъ за търговѣи. Мѣстнѣи стоѣи и тѣи сѣи задѣвѣи и по-долни отъ европейскѣи. Като ги натоваримъ съ гюмрюцы, нѣтизаны, кантаріе и др. подобны, тѣи ставатъ еще по-удавѣи и намѣсто да са издигнѣтъ тѣи падатъ. Иначе ни може да бжде. Като са товарѣи съ гюмрюцы по-тежѣи отъ гюмрюцѣи на европейскѣи стоѣи, това не са прави, освѣи за сѣбараніе.

Мѣстната промышленность са удушѣи еще въ началото си тѣи, щото нѣи способностѣи на жителѣи, нѣи нуждыгѣи на мѣстото могатъ да ѣи помогнѣи.

Сячѣи надежда е на благоразуміето на днѣшното министерство.

ДВѢ ДУМѢ ЗА УЧИТЕЛИТѢ.

На учителѣи белѣи е криво да говоримъ за тѣхнѣи недостатѣи и да ги винимъ въ много работѣи, а пѣкъ за общнѣи да си мѣлимъ, когато тѣхното поведѣи кѣмъ училища и учѣи е по-достоу-сѣдително. Нѣи тѣи сѣи кривы ако каз-натъ тѣи, защото нѣи не мѣлимъ да замѣлачаваме на общинѣи. Ако гѣлимъ днѣсь на учителѣи, това е защото трѣба да захѣаваме отъ себе си и защото считаме таѣи странѣи за по-разбранѣи.

По прѣдѣи нѣи говорихме въобще за това, дѣто не си пазимъ характера и честѣи съ поведѣието си и дѣго поведѣието ни рѣдко отговарѣи на званіето и проповѣи-

дигъ ни. Днѣсь ще кажемъ нѣщо за нѣколко долни черти, които сѣ унижили нашето званіе и сѣ дигнали отъ него онова довѣріе, което то трѣбаше да има за успѣха на стараніята си.

Не ще сръбнешъ по насъ нѣколко учители на едно мѣсто, да не са каратъ, да не си искаватъ слобоститѣ и да не са унижаватъ единъ други. Населеніето слуша, гледа напредъ си обыкновенни интригантъ и изгубва уваженіе и къмъ унижавемия и къмъ унижаващия, — къмъ първый за показанитѣ неговы слабости, къмъ вторый за неговый прѣдателскы характеръ.

Има учители, които докачатъ честолубіето на общинитѣ съ своето високомѣріе. Като си уздравили пріятелството на нѣколко силны, тѣй не прѣпускатъ случай да са покорднсаатъ на останалото отъ обществото. Кордисваніето е добро, нѣ учителството са подковава и ползата му са изгубва, защото цѣлы родове вече не слушатъ думитѣ на горделивый учитель.

Таквызи учители докарватъ еще по-голѣмо униженіе на званіето съ своето паданіе. Тогава тѣй бѣгатъ при тозъ, тичатъ при оногози, молятъ са, подлизватъ са, унижаватъ са, за да намѣрѣтъ поддръжкѣ. Поддръжката често имъ са дава, нѣ учителството става вече пачавура. Така, отъ високомѣріето до низостъта и ничтожеството нѣма освѣтъ една крачка.

За работитѣ отвѣтъ силитѣ и способноститѣ на учителитѣ, за тѣхнитѣ шарлатаніи са е говорило не веднажъ и не дважъ. Ако съ това учителя замазва очитѣ на долнитѣ хора, той отъ другъ страна отритва отъ себе си по-разбранитѣ и докарва къмъ себе си неуваженіе и къмъ стараніята си незачитаніе.

Ами какво да кажемъ за тѣзи голѣмы претенціи на учителитѣ да зематъ голѣмы-голѣмы заплати? Това е едно злоупотребленіе, което подковава твърдѣ много званіето и му приготвя голѣмы съперничества въ обществото. Гледашъ учители, на които ученіето е за 600 гр. да зематъ 6000 и повече гроша. Гледашъ други, които бы трѣбало да са благодарѣтъ съ 4—5 хыляды гр., да искатъ 10—12 хил. въпрѣки добрата сѣвъсть и въпрѣки низкото състояніе на народното богатство. Момцы на които сичкото достоинство и знаніе състои въ двѣ три турскы или францускы, искатъ заплатѣ равнѣ съ онаѣ, която получаватъ университетскитѣ въспытанници. Това поведеніе, чисто еврейско и търговско, може ли да влѣхне почетъ къмъ учителитѣ, отъ които повечето още не могатъ да пишѣтъ като хората?

Както щете, нѣ това е една отъ причинитѣ на това долне състояніе, до което е достигнало учителското званіе по нашето отечество, защото ако има хора да цѣнятъ само по думитѣ, има други да цѣнятъ и по работитѣ.

Нѣ нека рѣчемъ, че высокитѣ заплати сѣ слѣдствие на недостатъка въ учители. Тогава, като общинитѣ плащатъ толкози добръ на учителитѣ и съ тѣзи заплати ги поставятъ на по-горнитѣ стѣпала въ общественный животъ, не трѣбаше ли учителитѣ да държатъ едно поведеніе по-почтено и по-достойно?

ТУРСКИТѢ ФИНАНЦИИ.

Вѣстникъ Ла Тюрки обнародва тѣзи дни нови свѣдѣнія за положеніето на тур-

скитѣ финанции. Ный заемаме по главното отъ тѣзи свѣдѣнія.

Състояніето на турскитѣ финанции, казва Тюрки, е критическо безъ съмнѣніе, нѣ то не е и неизлѣчимо. Една енергическа воля могла бы въ нѣколко години да измѣни сегашното лице на нѣщата.

Закрѣпный дългъ на Портата възлиза до днѣсь на лири англійскы 138,674,780. Нѣ това сѣ номиналнитѣ суммы на дълга, сирѣчь онѣзи суммы, които дължи правителството; а дѣйствителнитѣ суммы кон правителството е получило отъ заемодавцитѣ, сѣ 79,967,999 лири.

Отъ този дългъ исплатило са е до сега лир. англ. 10,733,377. Остава чистъ дългъ . . . 127,941,403.

Годишнитѣ лихвы заедно съ количества за исплащаніе достигатъ въ годинитѣ до лир. англ. 8,457,485.

Това е споредъ Тюрки. Споредъ Куріе д'Оріанъ тѣзи лихвы сѣ 2 милиона по-голѣмы, отколкото сѣ показаны тука.

Врѣмenny и незакрѣпный дългъ достигатъ днѣсь до лир. англ. 8,500,000.

Той състои:

Отъ дребны заеми въ Галата.
Отъ билеты на хазинѣтъ.
Отъ недоплатены мѣсечини.
Отъ билеты на различнитѣ министерства.
Отъ дългове на компанитѣ на желѣзнитѣ пѣтища.

Лихвитѣ на тоя дългъ достигатъ въ годинитѣ до лир. англ. 1,020,000.

Слѣдователно, закрѣпный и врѣмenny дългъ на едно е лир. 136,441,403.

А годишнитѣ лихвы . . . 9,477,485.

Доходитѣ на държавѣтъ като сѣ въскачватъ до лир. англ. 15,000,000, и като са плащатъ отъ тѣхъ 9 1/2 милионы за лихвы, за годишнитѣ нужды на царството оставатъ само 5,500,000 лир. англійскы, което е твърдѣ малко.

За да са изцѣри голѣмото зло на финанциянитѣ болѣсти, Тюрки прѣлага слѣдующитѣ свѣтъ, които на'да ли ще са чуятъ:

1) Да са скрати бюджета на расходитѣ и да не са оставя отъ това правило.

2) Да са изнамѣрѣтъ новы приходы, като са употребѣтъ въ ползѣ естественитѣ богатства на мѣстото.

3) Да са приеме таквази политикѣ, която може да въздигне торговѣтъ и мѣстнитѣ промышленность.

4) Да са исплащатъ дълговетѣ, колкото е възможно по-скоро.

КАЛУГЕРСКИ.

Както са види, высокитѣ черковны чинове много спомагатъ за дълголѣтіето на хората. Особенно голѣма помощ за това было кардиналството, защото сръщаме въ каталога на тѣзи многодостойны апостолскы прѣмьници таквызи възрасты, които рѣдко са сръщатъ въ грѣшното свѣтско съсловіе. Ако не е апоплексіята да удря кардиналитѣ зарадъ тѣхното пълнокровіе, ный можахме да достигнемъ въ тѣхнитѣ лица до дългъ-дългъ животъ.

Кардиналъ Амаъ е на 77 години. Кардиналъ Кларелли е на 73. Кардиналъ Барнабо е на 71 год. Кардиналъ Барилли е на 72. Кардиналъ на св. Ангела е на 81 год. Кардиналъ Алманда е на 91 год. Кардиналъ Биліетъ е на 90 г. Кардиналъ Катерини е на 78 год. Кардиналъ Квагліа до-

стига до 70-тѣхъ. Кардиналъ Доннетъ надминава 77 години.

На, мѣсто за дългъ животъ. Грыжы за дѣца нѣма; беспокойства и тежки трудове за печалбы нѣма; тичаніе на горѣ на долу по дѣждъ и по вѣтъръ нѣма; свѣтовнитѣ грыжы които утрупватъ свѣтскый челоуѣкъ отсѣждѣ, грыжитъ за плащаніе на царскы данъцы и пр. и пр. сѣ непознаты за калугеритѣ. Защо да не живѣятъ? Кое ще имъ съкрати живота: да ли хубавитѣ бденія, да ли хубавитѣ бжцы и меки постелкы? Или пѣкъ праздный животъ и редовнитѣ сир. постояннитѣ почивкы? Или най-послѣ голѣмытѣ доходи, които имъ илѣтъ, додѣто тѣй лежатъ на постелитѣ си и не мръдватъ за нищо по цѣлы недѣли? Като нѣма какво да имъ съкращава днитѣ, не имъ са и съкращаватъ. За туй сѣ избрали пѣтя на духовното подвижничество, за да иматъ животъ вѣчный и да обрѣшутъ спасеніе. Ищите и дасться вамъ. Търсили и намѣрили.

Додѣто има добры овцы, ще има и добры пастыри, които полагатъ душѣтъ си за хубаво вино, за хубавы облѣкла, за скѣпы вѣстія и за благословены плодове!

Прѣводъ на везирскый телеграммъ отъ 21 Ноемврія, къмъ управителитѣ на областитѣ,

Провѣзгласенный прѣди малко врѣме императорскы ферманъ ви показа парочнитѣ заповѣди на Н. В. Султана относительно до запазваніето на правдинитѣ на сѣкиго и до улучшеніята въ поведеніето на набытъ (сѣдницѣтъ).

Други подробны наставленія са далѣхъ на вастъ самитѣ отъ Высокаѣхъ Портѣ и са начерта пѣтя, по който ще са водите въ своитѣ длѣжности.

Подыръ това много пѣти ви са извѣсти чрѣзъ телеграфа, че императорското правителство иска да види осъществленіето на тѣзи улучшенія незабавно.

Между това, ако са сѣди по мълчаніето, което царува между населеніята по областитѣ, еще нищо не са е сторило за оправданіе на ожиданіята на В. Портѣ.

Тя не е даже получила никаквы съобщенія за расположеніята на набытъ вслѣдствие на тѣзиза повѣди за праведно расподѣленіе на правосѣдіето.

Ако има еще таквызи чиновницы, които мислятъ, че правителството ще са благодари само да дава заповѣди; че то не ще са грыже исполняватъ ли са тѣзи заповѣди, или не, и че исполненіето имъ може да са избѣгне, като са изнама правителственитѣ бодрость, както до сега, тѣй са лѣжатъ твърдѣ много: таквызи чиновницы не ще са забавятъ да ся принудѣтъ да даватъ строгы смѣтки за своето поведеніе и да са подчинѣтъ на наказанія, каквыто заслужватъ.

Азъ ги приканвамъ прочесъ да не ма принуждавать да имъ потретватъ това извѣстіе.

СТАТИСТИКА НА МАКЕДОНИЯ.

Драмската Епархія, обѣма двѣ други каази, Неврокопскѣхъ и Зѣненскѣхъ. Градоветѣ Драма, Свръ и Менлигъ приличатъ на Пловдивъ, до прѣди 10 години, — множество българи по домоветѣ си грѣцкы говорятъ, а пакъ безъ Българскыйтъ языкъ не могатъ нито лйце да ся купятъ или за десетъ пари темѣтъ да продадѣтъ. Турци и Евреи сѣ принудены да учѣтъ българскый языкъ, а пакъ самитѣ българи го прѣзиратъ! Да обызолите пазаренъ день пазаритѣ въ Солунъ, Свръ, Костуръ на сѣкѣде ще видите евреи, турци, жены, дѣца всички българскы да соборуватъ. Околността на Драма както и двѣтъ каази съсь се-села заедно сѣ чисто Българскы. Въ Зѣненско народныйтъ духъ не е развитъ още. Въ Неврокопско е обладалъ сѣрдцата на всички; само градѣтъ Неврокопъ е въ неволіи още, — биятъ, затварятъ, мѣчатъ, се за владыката. Отъ всякото окръжіе Драмско само въ едно село — Пѣвентъ има добръ паредено Българско училище.

Менлишката Епархія е исклучително населена съ българи; тя обема и Петричката на-

хия. Менличане по къщата си говорят гръцки. Тоя градец нѣма повече отъ 1000 къщи, а има около 60 черквы; населенъ е отъ българи и турци; има и много цигани. До прѣди десетина години Мелникъ ся е отличавалъ и служилъ като центръ на Македонскъ съ училищата си; па и сега не е по-доленъ отъ другы македонскы градища по учебнытъ си заведения, но всичко е гръцки. Селата Менлишкы двѣ години веке отъ какъ сж са отrekli отъ гръцкыятъ патриаршия и чрѣзъ махзары сж протестирали противъ гръцкытъ деспотизмъ; но прѣтѣснявани отъ мѣстнытъ власти, тый плащатъ още неволею даждята владыкови. Училище българско нѣма ни въ едно село, а гръцки тукъ тамъ. Львово е отлично село въ тѣзъ кааза и то е послужило много на околнытъ си. Петричани спятъ, но окружето хвана да ся разбужда; лани на Сърскы панаиръ купихъ за три селскы черковы славянскы книги.

Полянската епархія е позната по многого чудесия, които са вършатъ въ неѣ отъ 10 години на самъ. По феперска наредба тя обѣма Кукушката и Авретъ-Хисарскытъ нахъ. Понеже за тая епархія ся е писало много, а особно тѣзъ година прѣзъ В. «Македония» отъ Г. К. Шапкарева, за това не са простирамъ за неѣ.

За Кюстендилскытъ, Скопскытъ и Велешкытъ епархii не щѣ да споменѣ нищо; тѣ сж въ сѣстояние да говорѣтъ за себе си; повече: тѣхнытъ дѣла говорѣтъ за всичко. Нека гръцкото Македонско Дружество проводи агентытъ си по тѣзъ епархii за постигане на своѣхъ цѣль; не ще му бѣде доста нито кассата на елинското правителство, за да привлече едногосамое на своѣхъ странѣ. (Прѣзъ дѣние си дойде едно писмо въ Велешъ до едно частно лице отъ комитетътъ гръцки въ Сърръ за канение ученици за тамкашкытъ гимназii.)

Струмничката епархія е доста пространна; тя обѣма двѣ каази и една нахія, — Радовишката и Тиквешкытъ каази и Маловишкытъ нахія. Миловишане и Тиквешане отхвърлихъ игото владыково. Радовишане малко мислятъ за това; тѣ повечѣ мислятъ за прѣпеченъ ракiя. Въ ситѣ горѣпоменати мѣста служатъ и учѣтъ по българскы отъ паметъ-вѣка. А центрътъ на тѣзъ епархія, Струмница, е много истошена. Петъ години сж вече отъ какъ юначки са борѣтъ противу коварствата на Камбанариюсъ, но силенѣтъ владыка не са надѣлява. Много пѣти Лукавытъ фанариотинъ е сполучвалъ прѣдъ мѣстното правителство чрѣзъ интригытъ си да запира по тъмницытъ учители, священници, първенцы, едни защото не прѣклонявали главѣ подъ благословенѣхъ му рѣкъ, а другы защото учили или служили по селата на матерный си языкъ. Лани на 1870 прѣзъ марта трима отъ гражданытъ прѣзъ ношъ ги извлекохъ отъ къщытъ имъ съ жандармы, и като най свирѣпи разбойници съ четириа суварii на минутѣхъ ги повлѣхъ къмъ Солунъ, дѣто ги бавихъ около 30 дена безъ никакъвъ сѣдъ, — дигнахъ ги така само защото дързихъ да отслужѣтъ Божественѣхъ службѣ на българскы языкъ.

Таквы примѣри въ Солунскытъ вилаетъ сж изобилии. Тукъ царскы законы нѣма, тукъ национално право нѣма, тукъ свободѣхъ на съвѣстѣхъ не са позволява. Угнетение на простолюдието безграничъ. Тиранства нечуены и невидени; правителство въ правителство е тозъ вилаетъ. Върховното правителство не трѣба да дири разбойничѣхъ тѣ по горытъ. Тѣ сж тука въ градищата, въ коначытъ на първенцытъ. Ако быхъ искалъ да опишамъ сичко що става по тѣзи мѣста, книга не бы ми постигнало.

Бытолската епархія е най мирната по настоящему. Двѣтъ черквы т. е. Българската и гръцката си вършатъ своитѣ дѣжности твърдъ порядочно.

Владыката Партений е миролюбивъ чловѣкъ, гледа своитѣ си работы, никаквы бунтове не повдига. Който го познава, него той приема за своѣхъ овца; а който не иска да го познава, малко-мари. Този добродѣтеленъ чловѣкъ праведно носи званіето си «владыка». Съсъ синджирѣ не влече християнытъ по сѣдилищата; но всяка стѣпка и погѣдѣтъ му свидѣтельствувать за христiанскытъ му духъ. Па и за това работытъ сж тука най мены отъ всяко друго мѣсто. Реченната епархія обѣма Прилѣпскытъ каазъ и нахiяхъ Морово. Население въ Бытола е тритѣ четвъртини Българе, една четвъртина Арнаути и Власи. Полвината отъ българитѣ сж гръкоманы. Селата Быто-

ски (освѣтъ Магарево, Търново, Гопешъ и Маловища) всичкы другы около 100 сж българскы; но едната третина отъ тѣхъ още признаватъ гръцкы владыка.

Прилѣпъ съсъ се Мариово и всичкытъ села на едно (освѣтъ 46 къщи. Власи вѣтрѣ въ Прилѣпъ) сж страшны Българегы. Учебнытъ заведения, черквата, коначкытъ работы всичко до прѣди 5 години бѣше на цинцарытъ въ рѣцѣхъ; но днесъ е всичко Българско.

ИЗВОДИ ОТЪ ДОПИСКЫТЪ НА «ТУРЦИЯ»

ТАТАРЪ-ПАЗАРДЖИКЪ, 5 Ноември 1871.

По пѣтя си отъ Пирдопъ за Пазарджикъ азъ бѣхъ принуденъ да минѣ чрѣзъ много села и да видѣхъ много работы. У Караджовцы азъ бѣхъ принуденъ да бѣгамъ отъ селото, защото не можихъ да търпѣхъ работытъ около мене. Къръ-агасъ съ своитѣ запѣти бѣше изпързалъ селянѣхъ по платищата и по сѣхъ съ цуваны и боеве закарѣ ги въ града да прѣнасятъ войскѣхъ и военны припасы. У Хаджиліи сѣщото. Запѣтѣхъ ходѣхъ изъ селото съ голы ножове и при най-малкытъ поводы бѣахъ и сѣчахъ. Тый бѣхъ разсѣкли главѣхъ на нѣкого си Иванча. Въ Калугерово сръщнахъ още по-лошо. На едно мѣсто запѣти бѣахъ чорбаджиата съ климъ, а по нататѣкъ лежеше кехаята полумъртавъ отъ бой. Причината на тѣзи наказания не е боъзна какъ: тя е че чорбаджиата и кехаята поискали да наумѣхъ на тѣзи хора тѣхнытъ дѣжности. Като са научили, че въ къщѣхъ на конака имъ има момиче, запѣтѣхъ поискали да ся яви, на което кехаята и чорбаджиата имъ забѣлѣжили да сѣдѣхъ мирно. Това е голѣмата вина на чорбаджиата. Никой по тѣзи мѣста не прѣглежда какво правѣхъ запѣти. Ако доде работата до конака, запѣти сѣкога ще бѣдѣхъ правы, а мирнытъ жители кривы. Отъ това никой не са оплаква; отъ това запѣти бѣснугахъ, отъ това туй тежко сѣстояние е станало нормално по тѣзи нашитѣ мѣста. Нашитѣ теглила и своеволията на запѣти и тѣмъ подобны сж неотемлемытъ свойства на нашѣхъ животъ. Ный чуваме, че въ Цариградъ ся прогласяватъ новы начала за правосѣдіе и управление и са радваме; за зла честь тѣзи начала не достигатъ до нашитѣ мѣста и ный еще дълго врѣме ще пѣпкаме подъ своеволията на слугытъ на мѣстнытъ начальства. Въ Кара-Бунаръ слушахъ сѣхытъ оплакванія, такожде и у Бошуля. Щѣ каже сичката околность на единъ огънь гори. Селянѣхъ са махѣхъ и дивѣхъ, какво да правѣхъ, за да са избавѣхъ съ тѣзи непрѣкъежыты пригѣсненія и да видѣхъ спокоенъ дѣнь. Остави дѣто тый самы сж изложены на произволытъ на дознытъ служители на управленіето и правосѣдіето, чѣстыта на тѣхнытъ фамилии не е уздравена прѣдъ посегнуваніята на тѣзи агараровцы. Ако не са тури единъ край на тѣзи злоупотрѣбленія, страхъ ма е да не почѣхъ да ставатъ спрѣчкванія между селяне и запѣти, защото селянина колкото и да е търпѣливъ, въ дѣлата на чѣстыта забравя благоразуміето и са прѣдава на първытъ побутнованія на докаченото право и на гнѣва. Ный обръщаме върху тѣзи работы вниманіето на Высокото Правителство и го молимъ да защити онѣзи, които работѣхъ за прѣхранѣхъ на държавѣхъ, отъ своеволията на мѣстнытъ начальства.

За Пазарджикъ нѣмамъ много да ви пишѣхъ. Ще ви кажѣ само, че главното училище е затворено, а другытъ отиватъ добръ. Прѣзъ тѣзи дни имаше събрание за промѣнуване на азыгъ. Нѣ работата бѣше така скроена и приготвена, штоо другы по-достойны лица отъ сегашнытъ като не са налѣхъхъ въ цѣлъ градъ, азалѣка си останѣхъ въ рѣцѣхъ на прѣдишнытъ лица.

ЧЕРКОВНЫЙ БЪЛГАРСКИ ВЪПРОСЪ И ПОЛИТИЧЕСКОТО МУ И ВЪРОИСПОВѢДНО ЗНАЧЕНИЕ.

ОТЪ Ф. КАНИЦА.

I.

Порождение на черковнытъ распрѣхъ.

Разбъркана е и тъмна древнята Българска Исторія, нѣ се пакъ къмъ неѣ сме дѣжны да са повърнемъ, за да разберемъ причинытъ на черковнытъ распрѣхъ, която

отъ десять години насамъ съществувѣ между Българе и Гърцы и заплашва мира на Европѣ. Спорѣтъ за народность между тѣзи два народа са е почѣхъхъ еще отъ тогази, когато сж станѣхъхъ съсѣды, и е по-дълбокъ, отъ колкого спора между Латыны и Гърцы. Когато ся явяватъ на историческото поле, тѣзи народы са явяватъ страшно враждебны единъ къмъ другъ. Османското полумѣсѣіе никогѣ не бы замѣстило крѣста, ако омразата между двата найсилны народы на Илриійскы полуостровъ не бы отворила пѣхътъ на турцытъ. Българетѣ, които въ седмый вѣкъ са прѣселихъхъ отъ крайбрѣжіята на Волгѣ и са слѣхъхъ съ побѣденытъ придунавскы Славяне, станѣхъхъ едно продължително зло за прѣстарѣлѣхъхъ Византійскы имперіѣхъ. На 811 тый съвършенно побѣдихъхъ Византійскы императоръ Никифора.

Побѣдоносый Българскы царъ Симеонъ (888—927) еще по далеко посѣхъхъ крѣвавето семе и намысли да въсѣсѣдне на прѣстола на силнытъ византійскы императоры. Нѣ недостойный му сынъ и наслѣдникъ Петъръ (927—968) не разбираше высокытъ намѣренія на баща си и скоро ги напусти. Въздиганіето на велѣхъхъ славянскы държавѣхъ върху развалинытъ на гръцкытъ бѣше твърдъ високо за неговый малѣкъ духъ. Като са ожени за внучкѣхъ на императора Романа, той са задоволи само съ припознаваніето на самостоятелностьта на Българскытъ черковѣхъ (932). При наслѣдникытъ му Българската слава са възвыши при Самуила, нѣ то бѣше слава кратковрѣменна. Императоръ Василій Българобіецъ тури край на тѣхъ злочѣхъхъ държавѣхъ. На 1015 г. той завладѣ Охридъ; на 1017 уби при Дурацо Ивана Владислава, а на 1019 съвършенно подчини Българіѣхъ. Исторіята на Българскы народъ отъ тогава сѣстои отъ малко или много щастливы опытанія за отхвърлианіето на Византійското иго. Мимоходната Латинска имперія въ Византійѣхъ наслѣди продължителнытъ боеве съ Българіѣхъ. Балдуинъ отъ Фландрѣхъ заплати съ свободѣхъ и живота си стараніята да противостои на Българетѣ.

На политическытъ причины за омразѣхъ между Българе и Гърцы сж присѣдинихъхъ и вѣроисповѣдны. Като са колебахъ много пѣти между Цариградъ и Римъ, Българетѣ на конецъ са подчинихъхъ на папата. Отъ тогази нито латынытъ цариградскы, нито слабата династія на Палеологовцытъ можихъхъ да достигнѣхъхъ своитѣ много или малко благословны домогванія надъ Българіѣхъ, която направи съюзъ съ усилянѣхъхъ отъ дѣнь на дѣнь сѣрбска държава и отблѣснѣхъхъ мѣжественно гръцкытъ нападенія. Нетрайный съюзъ, който са сключи между Гърцы, Българе и Сърбы при приближаваніето на турскытъ чѣты, скоро са обрѣхъхъ на празны думѣхъ поради голѣхъхъ омразѣхъ на гърцытъ къмъ славянехъ. Византійцытъ сж даже, които повѣхъхъ друговѣрцытъ на помощъ и са борихъхъ заедно съ тѣхъхъ противъ Сърбытъ и Българетѣ. Напразны быхъхъ голѣмытъ усилия на Угаріѣхъ да имъ помогне; славянскытъ прѣстола бѣхъхъ са расклатили и битыты при Варихъ и на Косово поле (1444—1446) съвсѣхъхъ ги съборихъхъ. Нѣ и императорскы Византійскы прѣстола не останѣхъхъ отъвѣхъхъ тѣзи развалины; и неговата звѣзда залѣзе слѣдъ нѣколко години (1453).

Х. Арнауодъ.

ПОЛИТИЧЕСКО ПРИГЛѢДВАНІЕ.

ПРУСІЯ. Ако и отъ Германско проявление, присъединенитѣ на Прусія двѣ области Ельзасъ и Лорренъ сѣ по чувствата и по мислитѣ си француски. Като сподѣляли сѣ Франция доброто и злото въ продължение на много поколѣнія и като намѣрили въ нея по-голямо спокойствие и благоденствие, жителитѣ на тѣзи области са привързали на Франция, станали и вѣрни сынове и дѣцѣ никакъ не щѣтъ да си подведѣтъ шиятъ подъ натиска на прускитѣ власти. Тѣзи хора прѣпочитатъ да си оставятъ отечеството и да са прѣнесѣтъ въ другъ област на Франція, нежели да припознаѣтъ съединеніето си съ Германия. Така, хиляди души сѣ прѣминжли въ Франція, а останалитѣ на мѣстото си са опжчатъ и нѣколко не скриватъ неприязненитѣ си чувства къмъ Прусія.

Това поведеніе на жителитѣ отъ Ельзасъ и Лорренъ не е простъ инатъ; то е дълбоко чувство. Германия прѣди врѣме, та и до днѣсъ биле, е била машина за простонародіето и за промышлениитѣ хора. Нейнитѣ феодални (деребейски) наредби и нейнитѣ многочисленни владѣтели и правителства, отъ които сѣко е искало да държи дворъ, сѣ били чума за свободѣтъ и благоденствието на народа. Като сѣ откъснѣли прочее отъ Германия и саприсъединили на Франція, дѣто свободата за сѣкого е била освятена отъ голѣмѣтъ революція, Ельзасъ и Лорренъ намѣрили сѣ това миръ, спокойствие, свободѣ и благоденствие. Чудно ли е сега, че тѣи обикнѣли вторѣтъ си майкѣ повече отъ първѣтъ машинѣ?

Прусцитѣ обаче не гледатъ на дѣлата тѣи. Въ непокорствата на Ельзасъ и Лорренъ тѣи видѣтъ единъ простъ враждъ и мѣчатъ са сѣ насиліе да направѣтъ тѣзи хора покорни и вѣрни на Прусія. Тѣзи чувства и насиліята на прусцитѣ до сега не бѣхъ скрити за свѣта; нѣ сичко това са отдаваше на военното врѣме и на отдѣлнитѣ чиновници. Днѣсъ булото са дага и свѣта сѣ учудване гледа, че насиліята сѣ една цѣла система отъ правила за поведеніе и че тѣзи правила не сѣ на отдѣлни личности, нѣ на цѣлѣтъ администрація въ усвоениитѣ области.

Въ словото си къмъ своитѣ подчинени управителя на Ельзасъ казва така:

«Най-послѣ нѣи повалихмѣ неприятеля, този бесчестенъ, жаденъ за славѣ и за грабежъ народъ! Нѣи му показахмѣ що може да направи съединена Германия! Двѣ прѣкрасни провинція завладѣхмѣ или подобро освободихмѣ, провинція, които сѣ наша плоть и наша кръвъ. Нѣи имаме радостна надежда, че подиръ малко нѣто една капка француска кръвъ не ще тече въ жилитѣ на жителитѣ отъ тѣзи области!

Помнете, господа, че вѣи сте правосѣдіето. Помнете, че вѣи располагате сѣ сичкитѣ строгости на закона. Сѣкий пѣтъ, когато трѣба да бѣдете строги, не жалѣйте нишо; наказвайте безъ милость; не забравяйте, че милованіето е слабостъ, а умѣренността опасностъ.»

Не е ли голѣма благодѣта на Германия, както искаше да увѣрѣва свѣта единъ германскы офицеринъ?

РУСІЯ. Говори са за едно голѣмо охлаждение между Русія и Прусія. Прѣди малко бѣхъ станали доста горѣщи обясненія между князоветѣ Горчакова и Бисмарка по поводъ на пруското сближаване

сѣ Астрія; сега си повтаря, че Русія е намѣрена да направи силны забѣлѣжки на Прусія за неиспълненіето на трактата въ Прага и да иска отъ неѣ повръщаніето на сѣвернитѣ частъ на Шлезвигъ на Даниѣ.

Русія са била увѣрила, че не ще може да си остане веселика морска сила, ако не направи Даниѣ силна и ако не и уздрави неутралността. Сѣ други думы, Русія иска да бѣде свободна и въ Балтійско и въ Черно море. Князь Бисмаркъ бѣлъ на мнѣніе, че сѣ тѣзи исканія Русія твърдѣ голѣма отплата иска отъ Прусія за ненамисаніето си въ франко-прускы бой; нѣ да са произнесе рѣшително еще не е щѣлъ. Въ Петербургъ са вече говорѣло, че не Прусія не трѣба да са дава врѣме да са приготви за вторы бой и че ако трѣбало сѣ неѣ да са прѣчистѣтъ смѣтки, това трѣбало да стане по-скоро.

СѢКАКВИ НѢЩА И НОВИНИ

— Излишна припазливостъ. Холерата завлече двѣ жертвы и отъ Балкапанъ — единъ абаджій и единъ търговецъ, Н. Богданова. Тѣзи двѣ жертвы нѣи дадѣхмѣ насилѣ, защото излишната припазливостъ, или българското равнодушіе, не даде никому сърдце да приближи до болнитѣ, да ги нагледа, както трѣба, и да настои за тѣхното изцѣленіе. Абаджіята умрѣ посрѣдъ другаритѣ си, които не си дадѣхъ трудъ да потърсѣтъ поне докторъ; а Богдановъ умрѣ въ рѣцѣтъ на единъ чужденецъ пазачъ, когото поставили неговитѣ приятели, за да са освободѣтъ отъ дължността да посѣтътъ и помогнатъ лично на страдащия си сѣсѣлъ и другаръ. Сѣкий като мислилъ, че свѣта ще изгуби твърдѣ много, ако са зарази и умре и той, никой не посѣтилъ горкия страдалецъ, никой не са увѣдомилъ за неговитѣ нужды и никой не са намѣрилъ да прѣдстои да са купѣтъ нужнитѣ лекарства и да са дадѣтъ на болний. Богдановъ заболѣ въ вторникъ на 23 ноември и на другий денъ прѣдаде Богу духъ. При изнасяніето на умрѣлото му, рецетитѣ на докторитѣ отъ прѣдній денъ стоѣхъ на стола безъ да са видѣли спицаритѣ. Момъка умрѣ, безъ да са намѣри челоуѣкъ да са помѣче да го отърве. — Да пази Господъ сѣкого отъ болѣстно състояние въ Балкапанъ!

— Честный Поясъ. Въ своитѣ грижи за здравіето и дългоденствието на жителитѣ отъ столицѣтъ, Патриаршіята на православный вѣстокъ писала на Св. Горѣ да проводѣтъ отъ тамъ честный поясъ на Богородицѣ, за да са разнесе изъ Цариградъ и да испѣди отъ неговитѣ стѣны страшитѣ холерѣ, която никаквы литаніи не межихъ до сега да испѣдятъ. Пояса пристигна малко късно, когато вече врѣмената истинѣхъ и болѣстѣ намаля; нѣ нѣи имаме съмнѣніе, че сѣ помощѣ и заступничеството на тѣѣ драгоцѣнѣ святинѣ тѣа болѣстъ и сѣвѣтъ ще остави нашій градъ, особенно когато ѣна заступничеството на пояса са присѣдини и заступничеството на всичкий грѣцкый клиръ. Посрѣщаніето на свѣтинѣтъ станѣ на 26 Ноември сѣ голѣмо тържество и сѣ малкы боюве, както ще са научѣтъ читателитѣ ни отъ расказа на Македоніѣ. Народъ бѣ са стекълъ многочисленъ и сѣкы говорѣше за случѣя, както му стигаше ума. Единъ удобрявахъ тържеството и ублажавѣхъ прѣстарѣлый патриархъ, който го извикалъ; други на противъ намирахъ сичко това малко блудкаво и не за днѣшното врѣме. Азъ слушахъ тѣзи забѣлѣжки, защото искахъ да видѣмъ, какво впечатлѣніе дава случката на братіята гърцы. Отъ тѣхъ сичкитѣ почти бѣхъ на странѣтъ на патриарха, прѣкланѣхъ са прѣдъ неговѣтъ дълбока прѣмудростъ и го благославѣхъ за добрый случай да са поклонѣтъ на вѣлнѣный поясъ на онаѣ, която е първа въ женитѣ. Само нѣколкоина, и то твърдѣ рѣдки, си позволявахъ да изрѣкѣтъ славы нѣкаквы осѣждения за тържеството и да забѣлѣжатъ, че сичко това може да възбуди смѣхъ и подигравки въ другитѣ народности и вѣры. На тѣзи маловѣрцы единъ по-старъ и по опытенъ Гъркъ отговори: «Ѣръ енгелсизъ, гюль тикенсизъ, динѣ ялансѣзъ омайоръ,» сѣ което и нѣи като са сѣ гласѣваме, отричаме са отъ сѣкакви свои бѣлѣжки.

— Между нѣколко листа отъ Турція, които проваждаме въ Тулѣ, нѣи бѣхмѣ назвали единъ за Женското Дружество въ този градъ, като мисляхмѣ, че въ цѣлитѣ на Дружеството вѣзѣи прочитаніето на различни книги и вѣстници българскы, и поддържаніето на тѣзи изданія. Така мисляхмѣ нѣи, които сме писали устава на това Дружество и го знаѣме. За зѣла наша честь сегашното настоятелство на Дружеството не гледа така на работитѣ. То са отрича да прѣима Турѣя надъ прѣдлогъ, че нѣмало пары, и иска зѣла желаніе да проваждаме листа си даромъ. Така казватъ нашѣтъ многостойны господѣ, нѣ работата не е тамъ. Тѣи не щѣтъ «Турѣя,» защото са отзѣвала веднажъ твърдѣ зѣла зѣ тѣхъ. — Сега като имаме еще едно докпзателство на тѣхнитѣ достоинства, «Турѣя» ще са отзѣва еще по-добро. Ти не ще прѣстане да проповѣдава, че въ Тулѣ има разбрани жени, умны майки, вѣспитаны гражданкы, безхитростны и скопѣсны студѣнки и доброжелателны съругы. Нѣи ще имаме много случаи да са повърнемъ на това, а до тогава нѣи ще помолимъ нашій настоятель въ Тулѣ да прибере листовѣтъ ни отъ Ж. Дружество и да ги настани другаде. Желали бѣхмѣ да подаримъ единъ листъ за онѣзи членове, които са по малко честолѣбны а по-родолюбивы, нѣ състояніето ни не ни позволява еще таквыжъ жертвы, защото додѣто нѣи минаваме тука сѣ малко сухъ хлѣбецъ, господѣтъ даватъ само за мантелата си цѣлы хиляды.

— Като говори за лошитѣ послѣдствія отъ това, дѣто правителството нѣи при своитѣ военны тѣла свои срѣдства за прѣвозинѣ, Хакакиѣ привождѣ слѣдующитѣ фактове.

«Въ послѣдній рускый бой бѣхъ са събрали отъ селата на Одринскый Вѣлаетъ коѣла, да прѣнасятъ различни припасы сѣ пары. Нѣ като са помаѣхъ нѣколко врѣме по становѣтъ и като видѣхъ, че работата имъ нѣма край, работницитѣ паустѣхъ и коѣла и волове и побѣгнахъ.

Въ войнатѣ сѣ Чернѣ-Горѣ отъ Солунскый Вѣлаетъ са събрахъ много товарны животны заедно сѣ господаритѣ имъ; нѣ и тѣзи слѣдъ нѣколко дни побѣгнахъ, като оставихъ добитѣцѣтъ си. Така, въ растѣніето на двѣ войны повече отъ жителитѣ на Анадоѣ и Румѣли намѣсто награда за службѣтъ си на войскѣтъ, принудихъ са да си съсипѣтъ и имуществата.»

— Паданіето на Садѣкъ паша отъ министерството на финанцитѣ доста стресна цариградскѣтъ Борѣ. По нѣкаквы си причины тукашнитѣ капиталисты гледахъ на Садѣкъ пашовото министерство сѣ по-голямо довѣріе, отъ това паданіето му бы за тѣхъ една подплаха. За да успокои търговскый и банкерскый свѣтъ, че работитѣ не са въ по-лошо състояние подиръ паданіето на Садѣкъ паша, вѣстникъ Тюркы казува, че Садѣкъ паша не е нѣто знаменитъ, нѣто способенъ финансистъ. Неговата работа може да свѣрше и кой да е чиновникъ отъ министерството на финанцитѣ. Доказателство — послѣдній заемъ отъ 1,400,000 лѣры. Условіята на този заемъ не показватъ ни искусство, ни способности. Тѣи както е той направѣлъ, не прави честь ни на Садѣкъ паша, ни на онѣзи, които вѣзлагатъ на него таквыжъ голѣмо довѣріе.

— Пишѣтъ отъ Одринъ, че тоѣ вѣлаетъ са намира въ положеніето на корабѣ безъ капитанитѣ, защото откакъ са е дигнѣлъ Ассимъ паша са минаватъ три мѣсеца, а прѣемникъ еще нѣма. Назначи са за тѣкъвъ Халетъ паша нѣи той са върнѣ отъ пѣтъ къмъ Одринъ, за да са прати на другъ службѣ.

Тѣзи бѣстры промѣненія ставатъ сѣ цѣлъ — да са искоренѣтъ злоупотрѣбленіята. Нѣ за тѣѣ сѣ щѣтъ цѣлъ трѣба да са очистѣтъ и смѣтитѣ на нѣкои чиновници.

Мухасебѣджі въ Одринъ е челоуѣкъ, който е изгоненъ отъ Прищинѣ, защото глѣдалъ твърдѣ много своитѣ частны интересы и забравѣлъ правителственитѣ. Той бѣше сюрдисанъ за кражби. Между тѣмъ въ Одринъ той са настани въ Мухасебетѣ отъ начало сѣ 600 гр. мѣсечина, а послѣ и сѣ 3,000 гр. Отъ челоуѣколюбіе нѣи ще положимъ, че сега не е правилъ, каквото въ Прищинѣ, нѣ не трѣбаше ли да му са земе смѣтка отъ 5 години пасѣтъ? Сега го изваждатъ отъ службѣ пакъ безъ смѣтки; отъ това той нѣколко не са грыже. Икономитѣ, които са направѣлъ, му даватъ сърце. Той земаше 3,000 гр. на мѣсецъ, харчеше дзойно и пакъ има икономѣ. Това са казва да знаѣшъ да живѣшъ!

ПО ПОВОДЪ НА НЕОЛОГОСТЪ.

Въ отговора си на Неологостъ (притурка отъ 29 Ноемврия) ний казахме, че този вѣстникъ грубо прѣтълкува намѣреніята на правителството, колкото за свѣтътъ му за примиряване на Българетъ съ грѣцкѣхъ патриаршия. Тогава ний говорихме по просты съображенія; днѣсь можемъ да потвърдимъ думитъ си съ фактове и да покажемъ на горѣщитъ елинисты-редактори на Неологостъ, че правителството никога не е мислило и не мисли за нарушение на фермана и за налаганіето на Българетъ едно спогождене отъвнѣ фермана.

Въ недѣлж, на 28 Ноемврия, нѣкои отъ нашитъ старцы и комиры сж были при Великий Везиръ, който ги е приелъ като баща и повторително ния казаль, че ни една една чертъ отъ фермана не ще са развали и измѣни и че свѣтътъ му за спогождене никакъ не заключаватъ мисль за спогождене отъвнѣ фермана, както е казано и на патріарха. Спогожденіето трѣба да стане на основаніе на фермана, казва правителството и съ това доказва, че неговитъ рѣшенія и законы не сж направлены за това да са измѣняватъ по шеніето на Неологостъ и компания. Отъ тажъ стринж ний можемъ да бждемъ успокоены.

Не знаеме обаче да ли трѣба да бждемъ спокойны и олъ къмъ сѣкъ другъ странж, каквото напрім. откъмъ нашитъ комисары. Ний са научаваме, че и подиръ высокоуспокоителнитъ думы на В. Везиръ, между комисаритъ ставатъ думы за приѣманіе на едно спогождене върху тѣзи устѣжы, които прѣдлага днѣсь патриарха и които състожатъ въ 23 епархїи и въ пребываніето на Екзарха отъвнѣ Цариградъ, като са гони отсетитъ пакъ присѣдиненіето и на другитъ епархїи споредъ 10 членъ на фермана.

Ако бѣше са разбирала работата отъ патриаршиятъ по сжщий начинъ, ний бихме свѣтъвали комисіята да са благодари днѣсь на 5 епархїи. Другитъ сичкитъ щѣхъ да влѣзатъ въ Екзархїятъ за малко врѣме съ помощтъ на 10 членъ. Нъ патриарха и грѣцкитъ не гледатъ така на работитъ: за тѣхъ спогожденіето значи опрѣдѣленіе на границитъ между грѣцкы и българскы епархїи, и опрѣдѣленіе постоянно, трайно, Онова, което са каже днѣсь българско, да си остане такъво; нарѣченото патриаршеско и грѣцко, да бжде достояніе на патриаршията. Какъ ще са продължава сега присѣдиненіето на останжлѣтъ българскы епархїи, когато сж припознати отъ комисїятъ за грѣцкы и сж оставены на произволеніето на патриаршиятъ? Ний не виждаме тука другы пѣтъ освѣтъ за сѣкъ отъ тѣзи епархїи да са подига новъ българскы въпросъ. Нъ това ли трѣба да гонимъ и да желаемъ? Това ли трѣба да чака и Правителството? Ний не знаеме, защо е това многократно повтаряніе на въпроса, когато той е рѣшенъ веднажъ за сѣкога. Ний не знаеме еще, да ли не грѣшимъ прѣдъ правителството на Султана, като разваляме неговото рѣшеніе — фермана и като му приготвяме дългогодишны и повторителны главоболїа за това, което то рѣши съ едно главоболїе.

Ще ни кажатъ, че комисіята не разваля фермана и че 10 членъ си остава въ силѣтъ. На това ний ще отговоримъ съ едно голѣмо невѣрваніе. И наистинж, какъ може да са вѣрва такъво, когато цѣлѣта на спогожденіята отъ странж на патриарха е устраниеніето на този членъ? Ако не бы имала тая надѣжда у него, олъ не бы и пристѣпвалъ до спогождене, както е извѣстно и на комисїятъ. Когато има прочее такъвази цѣль посрѣдъ, какъ ще стане спогожденіето при съхраненіето на 10 членъ? Грѣцкитъ сж готовы да изгубятъ сичко, нѣ да не направятъ спогождене безъ унижженіето на този членъ. А отъ това излаза, че нѣма надежда за спогождене безъ унижженіето на 10 членъ; и напротивъ спогожденіето може да стане само съ унижженіе на страшнѣ членъ, отъ което слѣдва по-нататѣкъ, че който приѣма спогожденіето, приѣма и унижженіето, каквото и да казва. Нъ въ такъвъ случай нѣма ли мѣсто за беспокойства?

ложеніето на вѣсточнитъ христїане, прѣпечатва нашитъ членове върху лѣжноститъ на грѣцкѣхъ и румжискѣхъ печатъ, който трѣбаше да работи дѣлѣно за забравяніето на прѣминжлото и за докарваніето на едно пълно споразумѣніе между двѣтъ страны.

Ний благодаримъ смѣлитъ си събратя на Корреспондансъ Славъ за тѣзи несъмнителны знакове отъ симпатїи, която тий показватъ къмъ христїанетъ на вѣстокъ, и ги молимъ да ни помогнатъ въ голѣмѣ борбѣ, която ний ще отворимъ противъ прѣдубѣжденїа на нашитъ братїи Румжнитъ. Ний казваме прѣдубѣжденїа, защото до сега тий не сж могли да ни дадѣтъ добры доказателства за справедливостъ на онажъ омазъ, която иматъ нѣкои румжискы вѣстникары къмъ Елинитъ. Като са изучи добръ тоя въпросъ, сѣкій ще види че сичката кривда не е была само у насъ, и че грѣцкѣхъ печатъ, сѣкога доброжелателъ къмъ румжискѣхъ народъ, никога не е сторилъ нѣщо такъво, което да разбуди тажъ омазъ и да даде на неприятели ни случай да са воспользуютъ отъ нежъ.

Укротяваніето на страститъ ще повѣрне тишинѣтъ въ распаленитъ главы и ще ги направи да гледагъ другояче на насъ, които показваме най-голѣмѣ почитъ къмъ сичкитъ права на нашитъ братїа, и които сѣкога сме са борили за общото дѣло, нежели като на свои неприятели, неприятели на румжискѣхъ народъ.

Ако попытаме Исторїятъ, нъ не тажъ Исторїя, която е писана подъ влїаніето на жалкы страсти, ний ще видимъ, че Елинитъ и въ най древнитъ врѣмена не сж были чужды на развитіето на Румжїи и че тий сж искупили твърдъ сжко омазъ погрѣшкы, които могатъ да имъ са вѣнѣяватъ.

Като развива мислитъ на грѣцкѣхъ вѣстникъ, Корреспондансъ Славъ казува, че между вѣсточнитъ народы има вѣтрѣшнѣ солидарностъ и че тий никога не ще достигнатъ освобожденіето си, ако не забравятъ взаимнитъ омазы и не са съединятъ срѣдъ голѣмѣхъ си неприятели, « Нѣма съмнѣніе, казва чешскѣхъ вѣстникъ, че фанатїотството е оставило лоши воспоминанїа въ сърцето на Румжїи; нъ днѣсь грѣцкитъ не сж толкѣмъ страшны за Румжїи, колкото съединитъ и Унгарїя, или ближната и Германїя. Тѣзи бѣлѣжкы си иматъ мѣстото и за българскѣхъ отношенїа къмъ грѣцкитъ. На мѣсто да са каратъ за нѣща черковны, тий трѣба да са съединятъ за достиженіе на общото благополучїе. »

Илаза, споредъ Корреспондансъ Славъ, че ний трѣба да смачкаме черковнѣхъ въпросъ и да влѣземъ въ братство съ тѣзи, които днѣсь еще искатъ да ни смазватъ главитъ и да ны държатъ подчинены подъ своѣжъ духовнѣхъ властъ за своѣхъ свѣтовнѣхъ облагъ. Ако бѣше чель и цариградскѣхъ грѣцкы вѣстници и бѣше слушалъ отъ пѣкѣдъ расположенїа на патриаршията и на грѣцкогѣ населенїе въ Турско и въ Египтѣ къмъ Българетъ, Корреспондансъ Славъ бы зель своитъ свѣтъгъ назадъ колкото за Българетъ. Между Грѣцы и Българе нѣма общо дѣло; а като нѣма общо дѣло, не може да има и съединенїе. Единствено то съединенїе, което е възможно и полезно днѣсь за насъ, то е съединенїето съ Портѣтъ. Само чрѣзъ него ще избѣгнемъ духовното робство на грѣцкитъ и ще са запазимъ отъ посѣгнуванїа на такъвази приятели и съюзници, каквито сж грѣцкитъ на югъ и сѣрбѣтъ на западъ.

СЪКАКВИ НѢЩА И НОВИНИ.

— Управителя на химическото отдѣленїе при Медицинскѣхъ факултетъ въ Цариградъ получилъ отъ централнѣхъ Парижѣхъ сницарїи пѣсмо, въ което му са извѣстѣва, че тамошнѣхъ опыты за цѣбенїе на болѣстѣтъ ракъ съ корѣтъ на Купуранго сполучили напълно. Цѣната на единъ килограмъ отъ това драгоцѣнно растенїе была въ Парижѣ 600 франга.

— Прочитае въ Курїе д'Оріанъ:

Посланїето на журналджитъ по областитъ ще има добры послѣдствїа, ако са испижи добръ; нъ тий иматъ голѣмы прѣпятствїа да оборватъ: влїанїето на онѣзи, които сж си утвърдили благополучїето върху злоупотрѣбленїа. Въ сѣкъ областъ има личности, които парализиратъ дѣйствїа на мѣстѣхъ властъ съ своитъ интригы и въспиратъ оплакванїа на прѣтѣсенитъ. По тѣмнитъ може да има еще много отъ тѣзи злочеч-

стници, на които единственното прѣстѣпленїе състои въ неугоденїето на тѣзи малкы тираны, за които е думата. Обадены по лѣжнѣхъ прѣдлозы отъ тѣхнитъ прѣтѣсители, тѣзи хорица сж хвърлены въ желѣза и сж прѣдадены на мжкѣтъ на затвора. Безъ да ходимъ твърдъ далечъ, ако по-прѣтѣсимъ тѣмнитъ въ Цариградъ, ний ще на-мѣримъ въ тѣхъ много Българе, които са показватъ тежко за смѣшното обвиненїе, че ужъ правили заговоръ срѣдъ Правителството. Като възлѣземъ до началото на обвиненїа, ний ще видимъ че тий сж жертва на нѣкои си злодѣйцы, които сж поставили себе си по-горѣ отъ законитъ по причина на синсхожденїето или съучастїето на извѣстны управители...

— Единъ Италїанскы вѣстникъ казва, че въ Римъ днѣсь имало 72 ордена (разреды) монасы и 51 орденъ монахины, расподѣленїа въ 217 кѣщы, (мѣнастыри), Калугеркѣхъ живѣжтъ въ 140 кѣщы, а Калугеркѣхъ въ 77. Числото на калугеркѣхъ было 2288.

— Нѣколко цифры ще дадѣтъ понятїе на нашитъ читатели за положенїето на вѣстникарството въ Англіѣ и за неговото чудовищно развитїе. Дайли Телеграфъ печата ежеднѣвно 170,000 пумера; Штандаръ печата 140,000; Дайли Невсъ — 90,000; Тамесъ — 70,000; Марингъ-Адверситеръ — 60,000; Морнингъ-Постъ — 35,000 пумера. Колкото до перїодическѣхъ списанїа, не ежедневны, отъ тѣхъ Векли-Невсъ печата половинѣхъ милїонъ экземпляра въ недѣлжтъ.

Хората даватъ пары за вѣстници и пакъ иматъ; ний не даваме пары за такъвази работы и пакъ сме бѣдны, безъ да говоримъ до колко сж долни и вѣстницѣхъ ни.

ИЗВѢСТІЕ. Единъ учитель слабѣнъ съ елементарнѣхъ науки и койгѣ познава Францускы, Турскы и Грѣцкы тий както и търговскѣхъ книгодържанїе, търся мѣсто. Койгѣ отъ българскѣхъ общины има пужда отъ него, нѣка са огнесе за споразумѣніе до редакціята на вѣст. Турція.

ТЪРГОВСКИ ИВѢСТІА.

ЦѢНОРАСПИСЪ:

Име на стѣтъ	Единица	Цѣна	Единица	Цѣна
Сунавъ научъ	ок.	75	100	100
Вѣна добруджанска	ок.	10	10 1 2	105
Голѣмо мѣло.	мус.	15	16	105
Бакъръ лѣстїе	ок.	13	13 1 2	104
Дѣрвено масло	"	6 3 4	7 3 4	106
Лѣн	"	6 1 2	7	103
Кафе ро.	ок.	1000	1020	104
" Мок.	"	16		"
Закаръ лѣстїе.	капт.	217	248	103
Газъ амерїанскы	тѣл.	200	204	"
Капан	кап.	75	76	100
Черъ пѣсѣтъ	ок.	930	950	"
Синїло	"	10	10 1 4	104
Бѣрмѣтъ	"	130	170	103
Ромъ англїйскы	гал.	100	60	100
" Триѣстїнскы.	"	100		"
Свѣци сѣгарїиновы	санд.	80	85	"
Орїтъ Генуезскы.	чѣл.	44		фр.
Индїскы	"	180		104
Билуиъ ерїтскы	ок.	4 1 2	5	106
Маслїи	"	2 1 2	3	118
Сѣрїиновы	кан.	70	82	120
Ропковѣ	"	40	42	"
Крѣпѣ масло руско	ок.	13	13 1 2	103
Черъ хайнїръ	"	28	35	106
Коселе фрѣнско	ок.	8		фр.
Видѣло	ок.	19	20	100
Жѣлѣзо на прѣжкы	ок.	930	950	"
Лѣшнїи	кан.	65	66	106
Чернїи	"	165	170	118
Амерїанскы сницѣтъ	нѣма	8	9	108
Герїиновы	ок.	101		104
Бакъръ гобатъ	"	8 1 2	10	105
Вѣна	ок.	230	238	100
Вѣна Парижѣ	килогр.	113	115	"
Тенеке	сан.	330	310	"
Корїица Нерѣйскы	ок.	48	55	фр.
" Румѣйскы	"	35	38	"
Пивеза Пруска	"	435	500	109
Пашкуи Едрѣнскы	кпл.	2 0	260	117
Жито яко Балѣнїско	"	31	32	100
" Бурганско	"	30	33	"
" мѣло Дунавско	"	26	30	"
" Вѣна — Балѣнїскы	"	29	30	"
" Бурганско	"	30	32	106
Вѣнскѣхъ дунавскы	"	11	14 1 2	"
Кухурѣтъ	"	11	15	"
Дѣлїи сѣкъ	"	33	38	"
Пѣжда, Ватеръ	Пум.	8 14	60	61
"	"	12 20	48	49
"	"	16 21	70	77
"	"	20 30	71	72
Пѣжда, Бѣстра	Пум.	8 11	63	71
"	"	12 20	75	78
"	"	16 21	38	39
"	"	20 30	98	100
Платна различны	Либр.	7 1 1	8	"

ЦѢНА НА ПАРИТЪ.

Лира турска 100 гроша.

Англїйска лира	сп.	103	20	Крѣпїица	31	24
Полїиерїалъ	"	89	15	Бенїицъ за единъ лира	104	30
Лѣкнїе бѣло съ бѣлѣ	"	21	8	Българскы пары	"	117 30
Нѣлесонъ	"	387	10			

КОРРЕСПОНДАНСЪ СЛАВЪ И ЕЛИНСКАТА НЕЗАВИСИМОСТЪ.

Прочитами въ Елинскѣхъ Независимостъ:

«Корреспондансъ Славъ, единъ отъ онѣзи журналы, които са интересуватъ отъ по-

